

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 103

Грудень 2007

Суднохідна компанія Ісламської Республіки Іран (Islamic Republic of Iran Shipping Lines) проти Туреччини - 40998/98

Рішення від 13.12.2007 [Секція III]

Стаття 34

Жертва

Державна компанія, що функціонує на засадах юридичної та фінансової незалежності: *статус жертви підтверджений*

Стаття 1 Протоколу № 1

Стаття 1 пункт 2 Протоколу № 1

Контроль за використанням майна

Свавільне затримання судна разом з його вантажем протягом року у зв'язку з підозрою у вчиненні контрабанди зброї: *порушення*

Факти: у жовтні 1991 року турецькі органи влади заарештували судно, що належало кіпрській компанії, та яке було зафрахтоване заявником, оскільки вони підозрювали, що зброя, яку воно перевозило, була призначена для контрабанди. Проти декількох членів екіпажу судна були порушені кримінальні справи. У грудні 1991 року після завершення розслідування цієї справи турецьке міністерство закордонних справ підтвердило, що вантаж, який перевозив заявник, належав Ірану, і що його арешт не міг бути

виправданим стверджуваним «станом війни» між Туреччиною та Кіпром. Зрештою турецькі суди виправдали членів екіпажу, а в грудні 1992 року звільнили судно. У подальшому цивільному провадженні заявник не зміг отримати жодної компенсації за шкоду, заподіяну йому через арешт судна.

Право: стаття 34 - уряд насамперед стверджував, що заявник не мав права звернення до Суду, оскільки він був державною корпорацією, а тому його не можна було відділити від уряду Ісламської Республіки Іран. Однак Суд визнав, що оскільки компанія-заявник регулювалася головним чином корпоративним правом та була юридично та фінансово незалежною від держави, то не було ніяких підстав вважати, що заява була фактично подана державою Ісламської Республіки Іран.

Стаття 1 Протоколу № 1 – арешт судна становив контроль за користуванням майна у розумінні абзацу другого статті 1 Протоколу № 1. Сторони погодились, що втручання мало правову основу, але не погодились щодо сфери застосування та значення застосованого права. Незважаючи на те, що органам влади вже через два місяці після арешту стало відомо, що вантаж не був контрабандою і не становив загрози для національної безпеки Туреччини, ситуація тривала ще один рік. Суд порахував, що судно слід було звільнити щонайпізніше в березні 1992 року, коли суд першої інстанції виніс своє рішення на цей рахунок. Затримання судна після цієї дати було свавільним, оскільки підстав підозрювати у скоєнні злочину контрабанди зброї або будь-якого загального права заарештувати судно через стан війни між Туреччиною та Кіпром не було. Крім того, враховуючи відмову судів у присудженні заявнику компенсації, втручання у право власності заявника було непропорційними.

Висновок: порушення Конвенції (одностайно).

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це коротке викладення рішення, зроблене Секретаріатом, не є зобов'язальним для Суду.

Натисніть тут для доступу до Інформаційних бюлетенів з практики Суду:
[Case-Law Information Notes](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int